

LBRIS

We know
books

ELISABETH
NAUGHTON

**LEGĂTURI
ÎNTUNEcate**

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

LITERA
București

Capitolul 1

Natalie

Prima senzație a fost cea de frig. Mă simțeam de parcă degete de gheață mi-ar fi atins pielea, împingându-mă tot mai departe, în bezna ce avea să-mi înrobească sufletul pentru eternitate, dacă i-aș fi îngăduit. M-am ridicat brusc. Gâfâind, încercam să respir, încercam să văd, să disting ceva. Numai că de jur împrejur era doar bezna. Eram învăluită în întuneric și în sentimentul copleșitor că eram pierdută pentru totdeauna. Transpirații reci m-au cuprins în clipa în care mi-am dat seama că nu eram singură. Lângă mine stătea, ca o stană de piatră, o siluetă ca o umbră. Mă privea în tăcere, ca o piază rea. Bătăile inimii aproape că mă asurzeau. Intensitatea pulsului era aproape dureroasă. Fără să-mi mișc capul, am încercat să studiez în amănunt încăperea, în căutarea unei soluții, unei căi de a fugi, de a mă salva. În zadar. Bezna era atât de adâncă încât nu distingeam nici măcar unde ar fi ușa. Mâinile au început să îmi tremure. Apoi întreg trupul. Nu știam unde mă aflam. Ultima imagine era din casa din Toscana a lui Marco și a lui Felicity. Eram singură. Luc plecase. El și tatăl lui urmau să discute cu liderii Casei lui despre căsătoria noastră. Felicity plecase înainte să se însereze. Voia să-l ducă pe Dante, fratele cel mai mic al lui Luc, undeva unde să fie în siguranță. Iar mai târziu, Marco părăsise în sfârșit proprietatea, în încercarea de a-l ajuta pe Luc.

Capul îmi zvâcnea de durere. Făceam eforturi disperate să îmi amintesc ce se întâmplase. De ce fuse nevoie ca Marco să îl ajute pe Luc? Pentru ce? Răspunsul mă lovi ca un pumn în plex. Casa lor. Liderii Casei Salvatici, una dintre cele cinci Case rămase în Alianța care, așa cum aflasem de curând, conducea din umbră destinele lumii, convocaseră o reuniune. Nu erau mulțumiți că Luc, moștenitorul dinastiei Salvatici, încălcase una dintre regulile lor sacre căsătorindu-se cu mine fără a avea permisiunea lor. Marco mă lăsase singură pentru a vedea dacă putea face ceva pentru a-i veni în ajutor lui Luc. Se temuse că liderii aveau de gând să...

O, Doamne!

Se temuse că liderii aveau de gând să îl pedepsească pe Luc.

Cu greu am reușit să înghit, căci amintirile începeau să revină. Mă dusesem sus, în camera de la etaj, așteptându-l pe Luc să se întoarcă la mine. Ușile de la balcon erau deschise, așa că traversasem încăperea ca să le închid. Mă întorsesem. Și chiar atunci...

Bătăile inimii mi se intensificau pe măsură ce îmi aduceam aminte tot mai multe. Din umbră se desprinseseră patru siluete. Erau patru persoane îmbrăcate în negru, cu măști albe pe fețe. Și se apropiau pas cu pas de mine.

M-am uitat la silueta întunecată care stătea în continuare lângă marginea patului meu, într-o tăcere deplină. Mă întrebam dacă era una dintre cele patru umbre de atunci. Poate chiar cea care îmi acoperise capul cu o cagulă? Sau cea care îmi injectase în braț o substanță ce mă adormise? Sau cea care mă luase pe sus și mă adusese în acest loc? Simțeam că mi se taie respirația de groază. Nu știam unde mă aflam. Nu știam ce aveau de gând să-mi facă. Iar Luc...

Teroarea avea tentacule de gheață care mă strângeau precum niște uriași șerpi boa constrictor. Eram paralizată de spaima cumplită că Luc ar fi pățit ceva.

Cu greu am reușit să mă sprijin în brațe și să încerc să mă ridic în capul oaselor. Mi-am dat seama după scârțâitul arcurilor că fusesem întinsă pe un fel de saltea. Nu mi-am desprins o clipă privirea de pe silueta tăcută și nemișcată de lângă mine. Eram atât de speriată că nu-mi puteam descleșta gura. Nu puteam să scot nici un sunet.

Mă temeam chiar și de sunetul propriei voci. Și de ce s-ar fi putut întâmpla dacă vorbeam.

– Gata, gata, draga mea, spuse silueta, cu un puternic accent italian. Ești absolut în siguranță. Nu ai de ce să te temi.

Am încremenit. Era o voce de femeie, nu de bărbat, cum m-aș fi așteptat. Și îmi era cunoscută, deși nu ar fi trebuit. Nu în acel loc. Am mijit ochii cât am putut, doar-doar îi voi distinge trăsăturile. În zadar. Nu vedeam decât umbre și întuneric. Dar vocea îmi era cunoscută. O auzisem în Toscana, în urmă cu două luni, prima oară când Luc mă dusese în Italia.

– Doamna... doamna Salvatici?

– Da, draga mea. Eu sunt.

Am auzit un foșnet, apoi din nou scârțâitul arcurilor saltelei. Femeia se așezase pe marginea patului. Am mijit iar ochii și am constatat că avusesem dreptate. Acum, că se apropiase, îi distingeam ochii și formele. Am simțit și parfumul, acel miros de trandafiri pe care îl țineam minte de la scurta mea vizită la reședința Salvatici, din urmă cu câteva săptămâni.

– Am venit cât de repede am putut, imediat ce am aflat ce s-a întâmplat, spuse Francesca Salvatici.

Își puse mâna peste a mea, dar am simțit-o rece și umedă. La fel de rece ca degetele morții care mai încercaseră în trecut să mă tragă în beznă.

– Nu mai ai de ce să te temi, continuă ea, dar trebuie neapărat să înveți să fii mai docilă. Am pierdut timp prețios pentru că te-ai luptat și te-ai împotrivit din răsuputeri.

Mi-era greu să o urmăresc și nu știam dacă din cauza efectelor drogurilor care îmi fuseseră injectate sau dacă întreaga conversație se derula în vis.

– C-ce... ce se-ntâmplă? Unde e Luc?

Vocea îmi tremura, cu toate că făceam eforturi uriașe să o controlez.

– Nu-ți bate tu căpșorul. Luciano e nerăbdător. Te așteaptă. De-asta sunt aici, spuse ea, strângându-mi mâna într-un fel deloc liniștitor. Ca să te duc la el, desigur.

N-am luat în seamă felul condescendent în care îmi vorbea, pentru că altceva îmi atrăsese atenția și îmi activase toate alarmele. Era o răceală în vocea ei care mă îngrijora. Femeia nu era cătuși de puțin soțioara nevinovată în care poza. Am simțit că știa ce se întâmplase la reședința Salvatici. Știa, accepta și tolera totul.

– Ce i-ai făcut?

Avu îndrăzneala să ofteze.

– Nu i-am făcut nimic. E fiul meu. Ce fel de mamă i-ar face rău propriului copil? Drept cine mă iei?

Degetele reci slăbiră strânsoarea, apoi îmi eliberară mâna, iar doamna Salvatici se ridică în picioare.

– Chiar dacă n-ai deloc încredere în familia noastră, eu și Antonio ne-am dat seama că Luciano ține foarte mult la tine. Așa că am decis că a venit momentul să te primim cum se cuvine în familie. Ți-am lăsat la capătul patului ceva de îmbrăcat. Ținuta ta actuală nu e tocmai potrivită. O să ies cât te schimbi, apoi o să mă întorc ca să te duc la Luciano.

Tocurile pantofilor răsunară cu zgomot de podea. În câteva secunde, aproape că se lovi de ceva, de un obiect solid. O ușă grea se deschise spre interior, iar o lumină orbitoare inundă camera. Mi-am dus mâna la ochi și am încercat să disting ce se afla dincolo de ușă. Mama lui Luc purta o fustă strâmtă și un sacou scurt. Ieși pe hol și discută încet cu cineva, nu-mi dădeam seama cu cine. Apoi se aprinseră și luminile din cameră, parcă arzându-mi retina. Am închis ochii exact când ușa grea se închidea cu zgomot. Mi-a luat câteva minute să mă obișnuiesc cu lumina. Odată ce am putut vedea clar, am remarcat că mă aflam într-un fel de celulă. Podeaua și pereții erau din ciment. Nu existau ferestre și nici mobilă, în afară de patul de fier forjat și salteaua cam ponosită. Iar undeva în mijlocul încăperii era o gaură în podea, care îmi provocă în minte imagini oribile. Mi-am stăpânit cu greu greața și am încercat să nu mă mai uit la acea gaură de scurgere și să îmi stăpânesc emoțiile. Mă teamă că voi intra în hiperventilație. Pierdusem noțiunea timpului. Nu știam cât fusesem inconștientă și nici măcar în ce țară mă aflam. Îmi doream nespun să o cred pe mama lui Luc, să cred că el era undeva, așteptându-mă, dar știam că nu pot avea încredere în ea.

Nu după ce le îngăduise liderilor Casei ei să-l bată și să-l ia prizonier pe Dante, fiul ei cel mai mic. Sau după ce nu îi împiedicase pe aceiași lideri să o ucidă pe soția însărcinată a lui Dante. Mi s-a strâns stomacul de revoltă amintindu-mi de acele întâmplări. O omorâseră pe Maricella pentru că Dante o luase de soție fără să i se dea aprobarea. De aceea Luc se duse să discute cu tatăl lui, pentru ca eu să nu am aceeași soartă ca a bieteii Maricella.

Mi-am apăsât abdomenul cu o mână tremurătoare și am aruncat încă o privire în jur. Nu mai aveam nici o urmă de speranță. Veniseră după mine. Luc nu reușise să îi împiedice. Iar dacă aveau de gând să-mi facă ce-i făcuseră Maricellei... Greața reveni, parcă și mai intensă. Am inspirat adânc, în încercarea disperată de a-mi păstra controlul. Nu aveam să mă tem de ei. Alesesem să mă întorc la Luc, cu toate că știam că îmi pun viața în pericol. Iar Luc... Avea să o ia razna dacă pățeam ceva, iar pe mine mă îngrozea gândul la ce i-ar face ei dacă ar răbufni.

Cineva bătu la ușă. Am tresărit, m-am întors spre direcția de unde venea zgomotul și am auzit vocea mamei lui Luc:

– Natalie? Te-ai îmbrăcat?

– Păi... eu...

M-am ridicat în picioare. Îmi era greu să-mi mențin echilibrul, căci efectul drogurilor nu se risipise complet.

– O clipă! am spus.

Simțeam cu fiecare fibră a ființei mele că nu trebuia să cooperez cu acei oameni, că nu trebuia să mă las în voia planurilor pe care le aveau cu mine. Dar trebuia să îl găsesc pe Luc. Trebuia să mă asigur că era teafăr. Ultimul lucru pe care îl voiam era să le dau motive în plus să îl pedepsească. M-am dus la capătul patului și mi s-a făcut din nou rău la vederea hainelor ce-mi fuseseră pregătite. Rochia albă, din bumbac, era scurtă și atât de transparentă că puteam la fel de bine să fiu goală. Văzusem astfel de rochii purtate de alte femei, într-o seară rece din Toscana, când pornisem în urmărirea lui Luc și dădusem peste ritualurile depravate ce aveau loc în pădure. Atunci descoperisem în ce perversiuni bolnave era implicată Casa lui. În ruptul capului n-aș fi îmbrăcat acea rochie, dar știam că, dacă refuzam, aș fi fost îmbrăcată cu forța. Cu mâinile tremurând, mi-am

dat jos bluza și pantalonii de pijama și am tras rochia pe mine. Era foarte scurtă și materialul aducea parca a hârtie. Eram convinsă că dacă stăteam în lumină, trupul îmi era expus în totalitate. Dar acela era și motivul, nu? Să mă expună, să-mi răpească demnitatea, să mă umilească și să mă pună la locul meu. Mi-am înălțat capul și am stat dreptă, decisă să nu îi las să câștige. Orice îmi pregătiseră, nu aveam să le arăt că îmi era frică. Nu aveam să le dau satisfacție.

Am tras cât am putut de rochie.

– S-s-sunt gata.

Ușa grea se deschise scrâșnind, iar mama lui Luc intră în celulă. Arăta absolut nelalocul ei în acel cadru, cu costumul ei roz și scump, cu tocurile înalte și fața perfect machiată. Mă privi ca pe-o gănganie pe care abia aștepta s-o strivească.

– Ia te uită! E cam strâmtă pe șolduri, așa-i? N-avem ce face, din păcate. Femeile cu aripioare n-au gene bune. Dar asta e, va trebui să ne mulțumim cu ce avem. Plescăi disprețuitor din buze, apoi se întoarse cu spatele la mine. Haide. Luciano așteaptă.

În loc de frică, simțeam acum o dorință sălbatică să-i ard un picior în spate, să o lovesc atât de tare încât s-o lipesc de perete, să-i aud oasele nasului trosnind în urma impactului. Nu era de mirare că Luc era atât de rece și distant când l-am cunoscut. Cu așa o mamă, nu avea cum să fie altfel. Mi-am controlat impulsul de-a o lovi, căci știam că nu mă va ajuta nici pe mine, nici pe Luc. Nu avea să ducă la nimic bun. Așa că am urmat-o pe hol. Pășeam în picioarele goale pe cimentul rece, iar senzația mă făcea să mă înfior. Tremuram, dorindu-mi să-mi fi dat și ceva de încălțat. Știam însă că nu avea sens să mă aștept la ceva bun din partea acelor oameni. Holul era, de fapt, un coridor din ciment, luminat pe alocuri de becuri puternice. La ieșirea din celulă stătea o persoană îmbrăcată în negru și cu acea înspăimântătoare mască venețiană albă. Îi vedeam doar ochii mici și reci. Privirea mă înfioră, iar spaima de mai devreme puse iar stăpânire pe mine. Mama lui Luc i se adresă în italiană, iar silueta se îndepărtă și în curând fu înghițită de întunericul de la capătul holului.

– Ține pasul cu mine, mormăi mama lui Luc și porni pe urmele lui, cu tocurile țacănind pe podeaua din ciment.

Stomacul mi se strânse, dar am urmat-o în tăcere, privind fiecare ușă pe lângă care treceam, căutând și cel mai mic semn că Luc s-ar afla dincolo de vreuna. Însă, în afară de zgomotul pașilor, pe hol nu se auzea nimic. Nimic nu-mi indica în vreun fel că Luc s-ar fi aflat prin apropiere. Ne-am oprit la capătul coridorului, în dreptul unei uși vechi, arcuite, din oțel. Mi-am ținut răsufierea, așteptând și rugându-mă ca priveliștea pe care urma să o văd de cealaltă parte a ușii să nu mă marcheze pe viață.

Numai că în loc de o celulă dedicată celor mai stranii plăceri sexuale – căci asta mă așteptam să văd –, în fața mea apărură o încăpere elegantă, ca un salonaș de primire, cu fotolii din piele și un covor roșu și gros care îmi mângâia tălpile. Pereții erau plini cu rafturi de cărți, iar pe tavan și deasupra ușilor erau muluri complicate din lemn închis la culoare. În capătul camerei era o scară interioară spiralată, cu o balustradă atent lucrată. Atunci m-am gândit că eram, probabil, într-un conac. Ușa din oțel se închise cu zgomot, iar mama lui Luc mă îndemnă să merg mai departe. M-am întors să privesc înapoi, spre ușă, și am văzut cum individul în negru trăgea în fața ei un raft cu cărți, pentru a o ascunde vederii. Apoi se așeză în dreptul raftului, privindu-mă cu acei ochi de gheață. Am înghițit în sec, întrebându-mă oare cine se ascundea sub acea deghizare. Se vedea din privirea lui că nu mă plăcea. Dar nu eram sigură dacă nu mă plăcea pentru că mă cunoștea personal sau, pur și simplu, din răutate.

– Natalie! șuieră mama lui Luc.

M-am întors. Era deja la capătul scării și îmi făcea semn să o urmez. Am grăbit pasul și, cu inima cât un purice, am ajuns lângă ea, pe trepte. Nu eram câtuși de puțin încântată, nu-mi plăcea ideea că mă conduce într-un loc necunoscut și, cel mai probabil, primejdios, dar, în același timp, nu puteam nega că mă bucuram să stau cât mai departe de silueta în negru.

– Ascultă-mă cu atenție, îmi spuse ea în timp ce urcam scara spiralată. Suntem în întârziere pentru că ți-a luat atât de mult să-ți revii. Când o să-l vezi pe Luciano, fă tot ce poți ca să știe că ai sosit. Să nu te agiți dacă îl vezi un pic distras. Nevestele din familia Salvatici trebuie să se învețe cu distracții de tot felul.

Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce se referea, dar nu eram proastă să-i pun întrebări. Mi-era clar că încerca din nou să mă înjosească. Am strâns din dinți și am urmat-o până la etajul următor, apoi pe un culoar lung decorat, de data asta, cu superbe coloane din marmură, picturi alese și lumini atent plasate. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga și din nou la dreapta, până am ajuns în dreptul unei uși enorme din lemn. Ea a bătut la ușă, o singură dată, ușa s-a deschis și am intrat amândouă într-un spațiu întunecat. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Încăperea nu era mare, și aveam senzația că era drapată în catifea, căci îi simțeam atingerea. În față se vedea o lumină care îmi permitea să disting câteva siluete așezate pe scaune. Pe măsură ce înaintam, mi-am dat seama că eram într-un fel de balcon care dădea spre un spațiu vast, aflat dedesubt. Ușa se închise în spatele meu, făcându-mă să tresar. Am privit în jur. De-o parte și de cealaltă a ușii stăteau două siluete în negru, purtând acele înfiorătoare măști venețiene. Nimeni n-ar fi putut trece de ele, dacă ar fi dorit să părăsească brusc încăperea. Simțeam cum nivelul de adrenalină crește. Am vrut să dau înapoi și mi-am dat seama că eram pe un fel de treaptă.

– Natalie! șuieră iar mama lui Luc.

M-am înfiorat și m-am întors spre ea. Era la trei trepte în spatele meu, lângă scaune și lângă o balustradă.

– Pe aici! Mi-a făcut semn, indicând direcția spre care trebuia s-o iau. Nu mai trage de timp!

Îmi simțeam inima în gât. M-am apropiat încet. Auzeam fel și fel de sunete. Păreau incantații. Și zgomote de lanțuri. Și un geamăt prelung, slab, pe care l-am recunoscut vag. Pe măsură ce mă apropiam, zgomotele deveneau tot mai intense. Măinile îmi tremurau deja, căci nu voiam să văd ce se petrecea dincolo de acea balustradă. Mi-am strâns mâinile în jurul taliei și am început să mă legăn ușor, spunându-mi că totul avea să fie bine, că acea femeie încerca doar să mă sperie, că Luc nu era acolo, dincolo de acel balcon, și că nu îi făceau rău. Mâna ei rece mi-a cuprins încheietura, și m-a tras spre marginea balustradei.

– Ți-am spus, draga mea, că Luciano te așteaptă. Uite, convinge-te!

Mă strângea extrem de tare, și am scos un suspin slab. Însă când am văzut ce se petrecea în camera de jos, am făcut ochii mari și am simțit cum îmi îngheață sângele în vene.

Era un fel de sală de bal, o sală circulară cu covoare roșii ca sângele și coloane uriașe care se înălțau spre tavan. Jos, în mijloc, siluete în negru, cu măști albe, erau așezate în cerc, dar nu ele îmi atrăseseră atenția. Nu ele îmi ridicaseră stomacul în gât. Imaginea care mă îngrozise, care îmi provoca spasme vomitive, era a lui Luc înlănțuit de un fel de altar aflat în mijlocul camerei. Era gol, și îmi era limpede că fusese drogat. Îl înconjura cel puțin zece femei care nu purtau decât măști elaborate, cu pene, și pantofi cu toc cui și care îl atingeau și-l chinuiau cu mâinile. M-am smucit din mâna care mă ținea în strânsoare, ca o gheară.

– Nu! Ce... Cum poți să...

– Vai, așa te comporti cu gazdele tale?

Mama lui Luc era mult mai puternică decât părea. Mă trase din nou la marginea balustradei. Înainte să mă smucesc din nou, de mine s-a apropiat o siluetă amplă, prinzându-mă practic prizonieră între ei doi. O mână mare, de bărbat, îmi prinse încheietura celeilalte mâini și-mi puse palma pe balustradă. Am ridicat privirea și l-am recunoscut pe Antonio Salvatici, tatăl lui Luc.

– Ți-a luat ceva! pufni el.

– A durat mult până s-a dus efectul sedativului, răspunse mama lui Luc.

Ochii cenușii ai tatălui lui Luc erau la fel de reci ca întotdeauna. Mă privi o clipă, apoi continuă să se uite la spectacolul sordid de jos. Făcu un semn de aprobare din cap, și în acea clipă am privit și eu în jos. O siluetă în robă și mască albă apăru în grupul de femei, se aplecă și îi șopti lui Luc ceva la ureche. Luc făcu ochii mari și privi în sus, spre locul unde mă aflam. Chiar atunci, o lumină strălucitoare mă înconjură, aproape orbindu-mă. Am închis ochii și am încercat să mă trag înapoi, dar părinții lui Luc mă țineau cu toată forța. Era imposibil să mă retrag. De jos se auziră gemete și zgomotele lanțurilor.

– Nu! strigă Luc. Luați-o de-aici! Nu așa ne-a fost înțelegerea!

Nu știam ce se petrecea. Știam doar că sufeream și că nu voiam ca lui Luc să i se întâmple tot ce i se întâmpla.

– Dați-mi drumul! am strigat și m-am tras din mâinile lor, înnebunită să ajung jos, să fiu lângă Luc. Lăsați-mă să...

Am simțit pe partea interioară a încheieturii mâinii apăsarea a ceva tare și ascuțit, apoi durerea cruntă, care parcă îmi sfredelea creierul. Cu greu mi-am stăpânit un țipăt.

– Ei, ei, zău așa, spuse mama lui Luc, slăbind apăsarea unghiilor asupra venelor mele. Trebuie să privești, draga mea. Face parte din îndatoririle tale de nevestică. Privește, Natalie. Uită-te la ce pățește Luciano din cauza ta.

Cu cealaltă mână îmi prinse ceafa și apăsă, fără să-i pese de durerea pe care mi-o provoca, forțându-mă să mă uit în jos. Acele femei își foloseau limbile și mâinile ca să stimuleze fiecare particică de piele goală a lui Luc. Am simțit o împunsătură în inimă când i-am văzut fața. Avea ochii strâns închiși și fiecare mușchi al trupului era încordat, luptându-se să scape din lanțuri. Iar expresia de agonie de pe chipul lui...

– Nu puteți să-i faceți asta! am gemut, zbatându-mă să scap. Lăsați-l în pace. Dați-i drumul! Dați-i drumul acum!

– Știi ce se întâmplă, Natalie? suieră mama lui Luc, ignorându-mi rugămintele. Acela e un om care nu respectă tradițiile noastre străvechi. În locul lui ar trebui să fii tu, înconjurată de Cavalerii acestei Case care să te curețe de reziduurile tale de țarancă. Numai că în locul tău e fiul meu. Fiul meu cel generos, care s-a oferit să sufere în locul tău, să fie supus acestui ritual. Unii ar spune că asta-i dragostea adevărată. Mie mi se pare doar o dovadă de slăbiciune. Nu-i așa, Antonio?

Tatăl lui Luc scoase doar un mârâit scurt, fără să-și dezlipească privirea de la scenele de jos. Mama lui plescăi din buze și se uită din nou în jos.

– Sau poate că Luciano și-a dorit asta. E bărbat, în definitiv. Iar bărbații au... nevoi. Mă întreb de câte ori îl vor aduce la orgasm în timpul ritualului. Sunt convinsă că tu reușești să-l faci să termine doar o singură dată. Dar fetele astea sunt extrem de bine pregătite. Și mult mai pricepute și talentate decât tine.

Privirea mi se încețoșă. Femeile de jos deveneau tot mai agresive. M-am zbatut și mai tare să scap, să îl salvez. La rândul lui, Luc se zbătea în lanțuri și încerca să nu-i văd fața. Când gemu, când am recunoscut acel sunet în care se amestecau durerea, umilința și o senzație pe care n-o putea evita, am simțit o arsură în piept și am știut că n-am să-mi pot înfrâna țipătul, un țipăt de fiară rănită. Parcă pluteam. Nu puteam respira. Mă simțeam de parcă urmăream un film de groază. O femeie blondă își ridică încet capul, întrerupând ce-i făcea lui Luc, pași pe altar și îl încălecă pe soțul meu. Am gemut când mi-am dat seama ce va urma și un nou val de groază și oroare m-a zguduit.

– O, Doamne! Opriti! Opriti totul! am strigat, zbatându-mă și mai tare. Vă rog! Gata!

În încăperea se lăsă o liniște perfectă când femeia se lăsă încet peste Luc. El își mușcă buzele, și trupul îi încrămeni. Ave ochii închiși și își ținea capul într-o parte, ca să nu-l pot vedea. Trăsăturile îi erau chinuite... știam că nu voise asta. Că nu fusese de acord. Nu-i făcea plăcere câtuși de puțin.

– Doar tu poți opri totul, îmi spuse tatăl lui Luc.

Blonda scoase un suspin prelung și începu să se miște deasupra lui Luc. Am simțit că-mi vine să vomit și am închis ochii. Nu mai voiam să văd și făceam eforturi să nu leșin.

– Da. Fac orice vreți. Numai să opriti... demența asta. Vă rog.

– Ce vrem e ca Luciano să-și preia locul și rolul care i se cuvin în această familie și în această Casă, spuse mama lui, cu glas calm. Și să facă toate astea de bunăvoie, fără să protesteze.

Mi se strânse din nou stomacul. Așa ceva era cu neputință. Luc își detesta familia. Nu voia să facă parte din Casă. Iar după tot ce se întâmpla...

– Doar de tine ascultă, interveni și tatăl lui pe un ton sec, lipsit de viață. Dacă te angajezi ca Luciano să revină în familia sa, pisicuțele astea n-o să-l reguleze până la încheierea ritualului.

Capul îmi vâjâia, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Femeia gemea și icnea, străduindu-se să fie cât mai vocală, zgâlțâind lanțurile cu care era legat Luc. Aveam ochii plini de lacrimi. Sufeream cumplit. Mă luptam să nu vomit.